

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Schaefer Kalk GmbH & Co. KG

Vastaaja: Saksan valtio

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko komission asetus (EU) N:o 601/2012 ⁽¹⁾ pätemätön ja onko se ristiriidassa direktiivin 2003/87/EY ⁽²⁾ tavoitteiden kanssa siltä osin kuin sen 49 artiklan 1 kohdan toisessa virkkeessä säädetään, että hiilidioksidia, jota ei siirretä 49 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetulla tavalla, pidetään hiilidioksidia tuottavan laitoksen päästöinä?
- 2) Onko komission asetus (EU) N:o 601/2012 pätemätön ja onko se ristiriidassa direktiivin 2003/87/EY tavoitteiden kanssa siltä osin kuin sen liitteessä IV olevassa 10 kohdassa säädetään, että hiilidioksidi, joka siirretään toiseen laitokseen saostetun kalsiumkarbonaatin (PCC) valmistusta varten, on luettava hiilidioksidin tuottaneen laitoksen päästöiksi?

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2003/87/EY tarkoitetusta kasvihuonekaasupäästöjen tarkkailusta ja raportoinnista 21.6.2012 annettu komission asetus (EU) N:o 601/2012 (EUVL L 181, s. 30).

⁽²⁾ Kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmän toteuttamisesta yhteisössä ja neuvoston direktiivin 96/61/EY muuttamisesta 13.10.2003 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/87/EY (EUVL L 275, s. 32).

**Valitus, jonka FSL Holdings, Firma Léon Van Parys, Pacific Fruit Company Italy SpA on tehnyt
4.9.2015 unionin yleisen tuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa T-655/11, FSL Holdings ym. v.
komissio, 16.6.2015 antamasta tuomiosta**

(Asia C-469/15 P)

(2015/C 389/20)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittajat: FSL Holdings, Firma Léon Van Parys, Pacific Fruit Company Italy SpA (edustajat: asianajajat P. Vlaemminck, C. Verdonck, B. Van Vooren, J. Auwerx)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

- pääasiallisesti kumoaa valituksenalaisen tuomion sen vuoksi, että siinä käytetään todisteita, jotka oli saatu todisteiden keräämiseen sovellettavan menettelyn vastaisesti ja että vuoden 2002 yhteistyötiedonantoa oli sovellettu väärin, ja kumoaa 12.10.2011 tehdyn komission päätöksen kokonaisuudessaan;
- toissijaisesti kumoaa valituksenalaisen tuomion niiltä osin kuin yleinen tuomioistuin jätti täyttä harkintavaltaansa käyttämättä tutkimatta valittajille määrätyn sakon, ja alentaa näin ollen huomattavasti valittajille valituksenalaisessa tuomiossa määrättyä sakkoa;

- edelleen toissijaisesti valituksenalaisen tuomion niiltä osin kuin yleinen tuomioistuin totesi virheellisesti, että rikkomisella pyrittiin kilpailun rajoittamiseen tai että sillä oli tällainen vaikutus, ja näin ollen palauttaa asian yleiseen tuomioistuimeen, paitsi jos unionin tuomioistuin katsoisi, että sillä on tarvittavat tiedot komission päätöksen kumoamiseksi;
- velvoittaa joka tapauksessa komission korvaamaan valittajille niin yleisessä tuomioistuimessa kuin unionin tuomioistuimessakin aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittajat vetoavat valituksensa tueksi neljään valitusperusteeseen.

- Ensimmäisessä perusteessa valittajat väittävät, että yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen ja loukkasi niiden puolustautumisoikeuksia ja rikkoi olennaisia menettelymääräyksiä hylätessään valittajien väitteen, jonka mukaan Italian veroviranomaisten kansallisen verotutkinnan aikana keräämien asiakirjojen lähettäminen komissiolle oli ollut lainvastaista, ja väitteen tällaisen menettelyn lainvastaisuudesta. Ensinnäkin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan, että komissiolla ei ole unionin oikeuteen perustuvaa erityistä velvollisuutta estää perustavanlaatuisten puolustautumisoikeuksien loukkaamista kilpailuoikeudelliseen tutkintaan liittyvässä hallinnollisessa menettelyssä. Toiseksi yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan, ettei komissio ollut loukannut valittajien puolustautumisoikeuksia eikä asetuksen N:o 1/2003⁽¹⁾ 12 artiklan 2 kohdasta ilmeneviä olennaisia menettelymääräyksiä. Kolmanneksi yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, koska se vääristeli sille esitettyjä selviä todisteita katsoessaan, ettei komission todisteina esittämien asiakirjojen hankkimisen lainvastaisuudella ollut merkitystä.
- Toisessa valitusperusteessaan valittajat väittävät, että yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, koska se ei moittinut komissiota siitä, että tämä oli myöntänyt immuniteetin hakijalle immuniteetin Etelä-Euroopan osalta ja ettei tämä näin ollut soveltanut vuoden 2002 yhteistyötiedonantoa asianmukaisesti. Valittajat väittävät tarkemmin ottaen, ettei immuniteetin hakijalle olisi pitänyt myöntää immuniteettia Etelä-Euroopan osalta ja että näin ollen kaikki immuniteetin hakijan suulliset lausumat ja viimeksi mainittuihin perustuneista tietojensaantipyynnöistä saadut tiedot olisi pitänyt poistaa kyseisen asian asiakirja-aineistosta.
- Valittajat väittävät kolmannessa toissijaisessa valitusperusteessaan, että yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, koska se jätti antamatta valittajille tehokasta oikeussuojaa komission niille määräämää rangaistuksenluonteista seuraamusta vastaan, SEUT 6 artiklassa ja perusoikeuskirjan 47 artiklassa määrätystä, tehokasta oikeussuojaa koskevasta periaatteesta ja siitä huolimatta, että sillä on asetuksen N:o 1/2003 31 artiklaan perustuva täysi harkintavalta. Valittajat väittävät edelleen, että yleinen tuomioistuin, jättäessään antamatta valittajille tehokasta oikeussuojaa, laski sakon väärin.
- Edelleen toissijaisesti valittajat väittävät neljännessä valitusperusteessaan, että yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, koska se tulkitsi rikkomisen käsitettä väärin kohteen perusteella, mikä lopulta johti tosiseikkojen oikeudellisen luokittelun virheellisyyteen ja valittajien puolustautumisoikeuksien loukkaamiseen.

⁽¹⁾ Perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2001 annettu neuvoston asetetus (EY) N:o 1/2003 (EUVL L 1, s. 1).